

Грім

Ігор Калинець

Були собі в парі
у чорній хмарі
грім і мара.
Мара тільки хмуриться,
а грім
кулаком погрюкує.
Бідні їхні діточки
понасуплювалися.
Викотився грім
із хмари,
хряснув дверима
та як гарикне:
— Прррощавайте!
Піду прошаком
по землі щастя питати.
І заgrimів
по крем'яній дорозі.
Тільки його й чули.